

สวค. 4/75
วันที่ 8 ธ.ค. 2550
เวลา 14.00 น.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ 6577 406
วันที่ 8 ส.ค. 2550 เวลา 13.20

ที่ นร ๐๑๑๐/๔๖๖๕

สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๘ สิงหาคม ๒๕๕๐

เรื่อง การตรวจติดตามผลการดำเนินงานในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร ๐๑๐๐.๐๑/๔๓๓๘
ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๗๐ ชุด

ด้วยรองนายกรัฐมนตรี (นายไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม) ได้เดินทางไปตรวจติดตาม
ผลความก้าวหน้าในการดำเนินงานในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒ แผนงาน/โครงการ คือ
(๑) แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบ
อย่างบูรณาการ (๒) การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเชียงใหม่
เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และได้รายงานผลการดำเนินงานดังกล่าวกราบเรียนนายกรัฐมนตรี
เพื่อโปรดทราบก่อนนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไป

ในการนี้ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีจึงใคร่ขอส่งเรื่องดังกล่าวมาเพื่อ
โปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุทธิตกดี เอี่ยมประสิทธิ์)

รองปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

สำนักตรวจราชการ

เขตตรวจราชการที่ ๑

โทร/โทรสาร ๐ ๒๒๘๒ ๓๖๐๒

จัดอยู่ในประเภทเรื่องราชการเพื่อเป็น
ที่เสนอคณะรัฐมนตรี

รองเลขาธิการ
สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ส่วนราชการ

บันทึกข้อความ

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
รับที่ 1479
วันที่ 25-10-2550

ส่วนราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เขตตรวจราชการที่ ๑ โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๓๖๐๒

ที่ นร ๐๑๐๐.๐๑/๑๓๓๗

วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๐

เรื่อง การตรวจติดตามผลการดำเนินงานในเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

จัดเข้าวาระ 14 ส.ค. 2550

๑. ข้อเท็จจริง

๑.๑ กระผมได้เดินทางไปตรวจติดตามผลความก้าวหน้าในการดำเนินงานในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ในฐานะที่ได้รับมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีกำกับและติดตามการปฏิบัติราชการในภูมิภาค ซึ่งกระผมได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเขตตรวจราชการที่ ๑ ซึ่งมีจังหวัดเชียงใหม่รวมอยู่ด้วย ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๒๐๐/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

๑.๒ ในการตรวจราชการในครั้งนี้ได้ตรวจติดตามผลความก้าวหน้าในการดำเนินงาน จำนวน ๒ แผนงาน/โครงการ คือ

๑) แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ

๒) การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเชียงใหม่

๒. ผลการตรวจราชการ

ในการตรวจราชการในครั้งนี้มีภาครัฐคือหน่วยงานที่รับผิดชอบ ภาคประชาชนและนักวิชาการ เข้าร่วมประชุมเพื่อร่วมกันปรึกษาหารือกันโดยวิธีสมานฉันท์ เพื่อให้ทุกฝ่ายเกิดความพอใจร่วมกัน เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในการดำเนินงาน สำหรับผลความก้าวหน้าในการดำเนินงานและข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะในการดำเนินงานร่วมกันสรุปได้ดังนี้

๒.๑ การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ

๒.๑.๑ ผลการดำเนินงาน

๑) จากสถานการณ์แม่น้ำปิงในปี ๒๕๔๘ พบว่าเกิดปัญหาน้ำท่วมตัวเมืองเชียงใหม่ถึง ๕ ครั้ง ครอบคลุมเนื้อที่กว่า ๕๒,๕๒๕ ไร่ และในปี ๒๕๔๙ พบว่าเกิดสถานการณ์น้ำท่วมอีก ๑ ครั้ง โดยมีประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนกว่า ๓๔,๔๓๗ ครัวเรือน ๑๐๐,๕๔๕ คน พื้นที่เกษตรที่ได้รับผลกระทบ ๔๐,๗๐๙ ไร่ รวมมูลค่าความเสียหายทั้งสิ้น ๒๔๒.๘๕ ล้านบาท ซึ่งเป็นผลจากแม่น้ำปิงถูกบุกรุก และมีสิ่งกีดขวางการระบายน้ำ เนื่องจากการตื้นตัวทางธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และการท่องเที่ยว ที่ดินริมแม่น้ำปิงจึงเป็นจุดขายที่ทำกำไรให้นักลงทุน ก่อให้เกิดปัญหาการก่อสร้างรุกล้ำแนวชายฝั่งแม่น้ำปิง ทั้งบนที่ดินที่มีเอกสารสิทธิและที่ดิน

สาธารณะ จนเป็นเหตุให้เกิดปัญหาน้ำท่วม โดยผลการศึกษาของคณะกรรมการแก้ไขปัญหามลพิษทางน้ำ ได้มาภาพถ่ายทางอากาศปี พ.ศ.๒๕๔๗ มาเปรียบเทียบกับปี พ.ศ.๒๕๔๘ ในระยะทาง ๒๐ กิโลเมตร พบว่า ในเขตเมืองพื้นที่ลุ่มน้ำปิงถูกบุกรุกอย่างมาก โดยพื้นที่แม่น้ำปิงในปี พ.ศ.๒๕๔๗ มีเนื้อที่ ๑,๙๘๖ ไร่ แต่ในปี พ.ศ.๒๕๔๘ พบว่า พื้นที่ลุ่มน้ำปิงลดลงจากเดิม เหลือเพียง ๗๒๙ ไร่ แบ่งเป็นเนินทราย ๘๓ ไร่ และลุ่มน้ำปิง ๖๔๖ ไร่ โดยพบว่าหน่วยงานของรัฐและราษฎรเข้าบุกรุกถือครองทำประโยชน์ถึง ๑,๐๓๓ แปลง ทำให้แม่น้ำปิงมีความแคบลง และร่องน้ำตื้นเขินกว่าเดิม จนไม่สามารถรองรับน้ำจากทิศเหนือที่มีปริมาณมากในฤดูน้ำหลากได้

๒) สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมในแม่น้ำปิง รัฐบาลได้เตรียมแผนสำหรับการขุดลอกและขยายแม่น้ำ เพื่อขยายแม่น้ำให้มีความกว้างไม่น้อยกว่า ๙๐ เมตร และมีความลึก ๕ เมตร ตลอดแนว ตั้งแต่เหนือสะพานนารัฐขึ้นไป ๑๐ กิโลเมตร และได้สะพานนารัฐลงมา ๑๐ กิโลเมตร เนื่องจากผลการศึกษาการไหลของน้ำในแม่น้ำปิง พบว่าความกว้างของแม่น้ำปิงที่เหมาะสมคือ ๙๐ เมตร จะสามารถรองรับปริมาณน้ำได้ประมาณ ๘๐๐ ลูกบาศก์เมตร/วินาที จะทำให้น้ำปิงไม่ล้นตลิ่ง และยังช่วยให้ราษฎรที่อาศัยอยู่สองฝั่งแม่น้ำปิงได้รับผลกระทบน้อยที่สุด ซึ่งในเบื้องต้นได้นำร่องขุดขยายแม่น้ำปิงใน ๗ จุดวิกฤติการณ์ก่อนเป็นลำดับแรก และขณะนี้หน่วยงานต่าง ๆ เช่น เทศบาลนครเชียงใหม่ กรมโยธาธิการ กรมชลประทาน กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นต้น กำลังดำเนินงานแก้ไขปัญหาน้ำท่วมในเชิงบูรณาการ เพื่อให้การดำเนินงานเกิดเอกภาพ

สำหรับโครงการประตุน้ำในลุ่มน้ำปิงซึ่งจะต้องรื้อย้ายฝายเก่าจำนวน ๓ แห่ง คือ ฝายท่าศาลา ฝายหนองผึ้ง และฝายท่าวังตาล ณ ตำบลป่าแดด อำเภอเมืองเชียงใหม่ นั้น เนื่องจากโครงการนี้หลายฝ่ายโดยเฉพาะภาคประชาชนที่มีความรักและความหวงแหนอันเปรียบเป็นโบราณสถาน ยังคัดค้านไม่ให้ออกสร้าง โดยขณะนี้ กรมชลประทานซึ่งเป็นเจ้าของโครงการได้ชะลอไว้ก่อน เพื่อทำความเข้าใจให้ประชาชนได้รับทราบผลกระทบที่จะเกิดขึ้นทั้งผลดีและผลเสีย โดยให้ภาควิชาการคือมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เข้ามาร่วมชี้แจงในทางเทคนิคด้วย

๒.๑.๒ ข้อคิดเห็นของภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ

ในการนี้ ภาคประชาชนได้มีการหารือโดยแบ่งเป็นกลุ่ม ๕ กลุ่ม คือ กลุ่มพื้นที่ต้นน้ำ กลุ่มพื้นที่กลางน้ำ กลุ่มพื้นที่ปลายน้ำ กลุ่มภาคเมือง และกลุ่มกลไกการบริหารจัดการน้ำ ได้มีการหารือกันโดยมีข้อสรุปที่สำคัญดังนี้

๑) ข้อเสนอต่อรัฐและหน่วยงานราชการ

ในการดำเนินโครงการควรเปิดให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาก็จะเป็นกระบวนการแก้ไขปัญหาก็ดีที่สุด รวมทั้งจะต้องเปิดเผยข้อมูลให้ประชาชนได้รับรู้อย่างถูกต้องครบถ้วน นอกจากนี้ จะต้องเผยแพร่ข้อมูลความรู้สู่ประชาชนตลอดจนจัดทำสหวิทยาการด้วย

๒) ข้อเสนอเกี่ยวกับกลไกการบริหารจัดการ

เพื่อให้เกิดเอกภาพในการบริหารจัดการควรตั้งคณะกรรมการระดับนโยบายโดยมีรองนายกรัฐมนตรี (นายไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม) เป็นประธาน เพื่อพิจารณาและทบทวนโครงการพัฒนาต่างๆ ในลุ่มน้ำปิง โดยมีองค์ประกอบ ๓ ฝ่าย คือ ภาครัฐ ภาคนักวิชาการ และภาคประชาชน

๒.๒ การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งประกอบด้วย ๓ โครงการ คือ โครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี โครงการอุทยานช้าง และโครงการกระเช้าไฟฟ้า

๒.๒.๑ ผลการดำเนินงาน

๑) โครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี โครงการนี้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (อพท.) จัดตั้งโดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Nature Based) ที่มนุษย์สร้างของจังหวัดภาคเหนือ เป็นแหล่งเรียนรู้ธรรมชาติวิทยาและของสัตว์ป่าต่างๆ ทั้งของในประเทศและต่างประเทศ โดยมุ่งหวังที่จะเสริมสร้างความรู้สึกรักและหวงแหนธรรมชาติและสัตว์ป่า เชียงใหม่ไนท์ซาฟารีได้เปิดดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยเปิดให้ประชาชนเข้าชมฟรีมีประชาชนเข้าชมทั้งสิ้น ๑.๔ ล้านคน และได้เปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จนถึงปัจจุบันเป็นเวลาหนึ่งปีของการเปิดดำเนินการ มีนักท่องเที่ยวกว่า ๒ ล้านคน ได้ก่อให้เกิดรายได้หรือกระแสเงินหมุนเวียนไปแล้วกว่า ๑,๐๐๐ ล้านบาท ตั้งแต่เริ่มเปิดดำเนินการจนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ เชียงใหม่ไนท์ซาฟารีมีรายได้ทั้งสิ้นประมาณ ๒๔ ล้านบาท

๒) คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ให้แยกเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี ออกจากการกำกับดูแลของ อพท. และให้มีการบริหารจัดการแบบเอกชนเพื่อให้มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ ให้ตั้งบริษัทซึ่งรัฐเป็นผู้ถือหุ้น ๑๐๐% โดยให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กำกับดูแล และขณะนี้กำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ อพท.

๓) โครงการกระเช้าไฟฟ้าและโครงการอุทยานช้าง โครงการกระเช้าไฟฟ้าได้จ้างบริษัท เทสโก้ จำกัด บริษัท ทูฟ (ไทยแลนด์) จำกัด ทำการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ ส่วนโครงการอุทยานช้าง ได้ชะลอการดำเนินการโครงการไว้ก่อน

๒.๒.๒ ความเห็นของภาคประชาชนและนักวิชาการ

๑) โครงการเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี เป็นโครงการที่ได้ดำเนินการไปแล้วจะต้องมีกระบวนการวิจัยและพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ ในการปรับปรุงโครงการจะต้องประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ได้เข้าใจ และมีส่วนร่วมในการร่วมคิด ร่วมทำ รวมทั้งจะต้องให้

ภาควิชาการเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ทั้งนี้ การวิจัยและพัฒนาจะต้องคำนึงถึงทั้งหลักภูมิสังคมและ
ภูมิศาสตร์ ความพอใจของผู้มีส่วนได้เสีย ความเป็นเจ้าของ และการสร้างมูลค่าเพิ่มของโครงการ
เป็นต้น

๒) สำหรับโครงการกระเช้าไฟฟ้าและโครงการอุทยานช้าง ขอให้
ชะลอไว้ก่อน เนื่องจากจะไปกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และภูมิทัศน์ของพื้นที่ธรรมชาติบริเวณทางขึ้นดอย
สุเทพ ซึ่งเป็นภูมิทัศน์ที่เป็นธรรมชาติและสวยงาม
(รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบ)

๓. ข้อเสนอแนะของรองนายกรัฐมนตรี (นายไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม)

รองนายกรัฐมนตรีได้เสนอแนะแก่ทุกฝ่ายที่เข้าร่วมประชุมถึงปัจจัยที่ทำให้เกิด
สมานฉันท์ คือ

๓.๑ กระบวนการพูดคุยหรือเจรจา จะต้องจัดการให้เหมาะสม ไม่ให้นำไปสู่การ
ขัดแย้ง

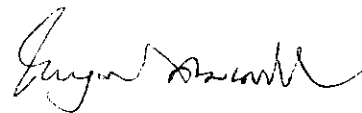
๓.๒ มีทัศนคติที่ดี สร้างบรรยากาศในการพูดคุยที่ดี มองปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น
ให้เป็นกลาง มองปัญหาต่างๆ ที่เป็นลบมาเป็นบวก ซึ่งจะทำให้แก้ไขปัญหได้ง่ายขึ้น

๓.๓ คำนึงถึงเป้าหมายเดียวกัน เพื่อให้เกิดความพอใจร่วมกัน ผลการพูดคุย
ทุกฝ่ายจะต้องพอใจร่วมกัน ทุกฝ่ายเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน

๔. ข้อเสนอ

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และเห็นสมควรนำเรียนคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ
ต่อไป

- ๐๗๑๓๗๖๐ ๔.
พลเอก (สุรยุทธ์ จุลานนท์)
นายกรัฐมนตรี
๖ ส.ค. ๕๐

(นายไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม)
รองนายกรัฐมนตรี

๓.๕๑
๔๔๑ ได้ดำเนินการออกคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ 14 ส.ค. 2550 ลงมติว่า
รับทราบ

ประมวลสรุปกลุ่มย่อยระดมสมองเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาแม่น้ำแม่ปิง

(วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐)

	กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๓	กลุ่ม ๔	กลุ่ม ๕
	พื้นที่ต้นน้ำ ^๑	พื้นที่กึ่งกลางน้ำ ^๒	พื้นที่ปลายน้ำ ^๓	ภาคเมือง ^๔	กลไกการบริหารจัดการน้ำ
สภาพพื้นที่โดยรวม	- พื้นที่ป่าถูกทำลาย / การบุกรุกพื้นที่ป่าและการขยายพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจเชิงเดี่ยว (สวนส้ม ยางพารา) - คนต่างถิ่นย้ายเข้ามามากขึ้น / รุกล้ำที่สาธารณะ ไม่ใส่ใจร่วมดูแลรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น - ลำน้ำบางแห่งมีสภาพตื้นเขิน และลำน้ำแคบ	- บางพื้นที่ประสบปัญหาน้ำท่วมขัง / ขาดแคลนน้ำในช่วงแล้ง - การบุกรุกลำน้ำ / ลำเหมืองสาธารณะ - ขยะทำให้เกิดน้ำท่วมขังและน้ำเสีย - มีองค์กรชุมชนที่ดูแลรักษาป่า - สร้างถนนถม-กั้นลำเหมือง	- มีองค์กรเครือข่ายในระดับลุ่มน้ำที่ดูแลจัดการทรัพยากรดิน น้ำ ป่า มีกฎระเบียบชุมชนควบคุม - มีองค์กรทางศาสนาทำกิจกรรมสนับสนุนการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม - สกว.เข้าไปสร้างกระบวนการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น	- การพัฒนาเมืองเป็นปัญหาสะสม / สร้างถนนปิดทางน้ำ เช่น ถนนวงแหวน เป็นต้น	
ภูมิปัญญาในการบริหารจัดการน้ำ	- มีการบริหารจัดการน้ำด้วยระบบเหมืองฝายซึ่งเป็นภูมิปัญญาดั้งเดิม				

^๑ ได้แก่ พื้นที่บริเวณ อ.เวียงแหง อ.เชียงดาว อ.ฝาง อ.พร้าว อ.แม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

^๒ ได้แก่ พื้นที่บริเวณ อ.แมริม อ.สารภี อ.หางดง อ.สันทราย อ.สันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

^๓ ได้แก่ พื้นที่บริเวณ จังหวัดลำพูน อ.ฮอด อ.จอมทอง อ.แม่วาง อ.แม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่

^๔ ได้แก่ ภาคีและเครือข่ายคนเมืองเชียงใหม่

	กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๓	กลุ่ม ๔	กลุ่ม ๕
	พื้นที่ต้นน้ำ	พื้นที่กลางน้ำ	พื้นที่ปลายน้ำ	ภาคเมือง	กลไกการบริหารจัดการน้ำ
ปัญหาการจัดการน้ำ					
> จากเอกชน	- ขยายตัวของพื้นที่สวนส้มแย่งชิงการใช้น้ำ	- เกี่ยวพันกับผลประโยชน์อิทธิพล การเมืองท้องถิ่น	- การดูดทราย สร้างผลกระทบต่อนิเวศลำน้ำ / สัตว์น้ำลดน้อยลง - การแย่งชิงน้ำจากสนามกอล์ฟ การขยายตัวของพืชเศรษฐกิจเชิงเดี่ยว		
> จากหน่วยงานภาครัฐ	- ขาดการปรึกษาหารือหาแนวทางบริหารจัดการร่วมกันระหว่างภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในแต่ละพื้นที่ - ภาครัฐไม่ยอมรับภูมิปัญญาในการจัดการทรัพยากรของชาวบ้าน - เทคโนโลยีการบริหารจัดการน้ำของภาครัฐ (ฝายยาง) ไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวบ้าน - โครงการพัฒนาแหล่งน้ำของรัฐไม่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม - ขาดการศึกษาผลกระทบต่อ	- อำนาจ-หน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐทับซ้อนกัน / ผลักภาระ / การแก้ไขปัญหาคัดเจน - ชาวบ้านยื่นข้อเสนอกการแก้ไขปัญหาคัดแต่ไม่ได้รับการตอบสนองจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - กรมชลประทาน ทำการศึกษาวางแผนการบริหารจัดการน้ำ เองเบ็ดเสร็จและแผนดังกล่าวไม่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น - ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม	- หน่วยงานราชการอ้างไม่มีงบประมาณ - ไม่มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานอื่น - การบริหารจัดการน้ำด้วยฝ่ายคอนกรีตซึ่งดูแลโดยเจ้าหน้าที่ มีความล่าช้า แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไม่ทัน - การแก้ไขปัญหาต้องดูทั้งระบบตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ - รัฐมนตรีที่กำกับดูแลเปลี่ยนแปลงบ่อย ทำให้การแก้ไขปัญหาไม่ต่อเนื่อง - หน่วยงานราชการขัดแย้ง	- การสร้างถนนปิดกั้นการไหลของน้ำ - ทำถนนไม่ได้มีท่อระบายน้ำ / ขาดการดูแลทางระบายน้ำ - การแก้ไขปัญหาเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ	- อำนาจการบริหารจัดการน้ำอยู่ในความดูแลของภาครัฐ - โครงการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเป็นโครงการที่เสนอโดยส่วนราชการ ประชาชนไม่มีส่วนร่วม - กลไกการแก้ไขปัญหาของหน่วยงานราชการไม่มีประสิทธิภาพ - กลไกคณะกรรมการน้ำแห่งชาติ / คณะอนุกรรมการลุ่มน้ำแม่ปิงตอนบน ยังขาดประสิทธิภาพและเป็นกลไกที่ตอบสนองต่อรัฐส่วนกลาง

เอกสารประกอบเวทีสาธารณะ	แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ วันที่ ๒๕-๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ ห้องภูมิระพี โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
-------------------------	--

	กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๓	กลุ่ม ๔	กลุ่ม ๕
	พื้นที่ต้นน้ำ	พื้นที่กลางน้ำ	พื้นที่ปลายน้ำ	ภาคเมือง	กลไกการบริหารจัดการน้ำ
	ระบบนิเวศลุ่มน้ำ - เจ้าหน้าที่ไม่ใส่ใจปัญหาชาวบ้าน - มีการบุกรุกพื้นที่ป่าเพื่อทำโครงการรัฐ - หน่วยงานรัฐไม่มีประสิทธิภาพในการจัดการปัญหา	ในการบริหารจัดการน้ำ - คณะอนุกรรมการลุ่มน้ำปิงยังขาดการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน มิได้มีงบประมาณความต้องการของท้องถิ่น / มีหน้าที่แต่ไม่มีอำนาจ - การเลือกปฏิบัติ - ภาครัฐไม่ให้ความสำคัญกับภูมิปัญญา คติ ความเชื่อ วิถีชีวิตของท้องถิ่น - ระบบเหมืองฝายถูกละเลยจากหน่วยราชการและท้องถิ่น	กันเอง - เทคโนโลยีการจัดการน้ำสมัยใหม่ หากเกิดปัญหา การซ่อมแซมแก้ไขทำได้ยาก ชาวบ้านแก้ไขเองไม่ได้		มากกว่าตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น - การขาดการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการน้ำของภาคประชาชนทำให้หลายพื้นที่เกิดกรณีความขัดแย้งตามมา -
> จากประชาชนเอง	- ไม่มีงบประมาณในการบริหารจัดการ ดูแลรักษา	- ชาวบ้านที่เป็นกรรมการลุ่มน้ำ ไม่มีอำนาจในการจัดการปัญหา - ขาดงบประมาณสนับสนุน	- แนวคิดการจัดการทรัพยากรธรรมชาติร่วมกัน "ดิน น้ำ ป่า" ถูกละเลย		
ข้อเสนอการแก้ไขปัญหา					
> ข้อเสนอที่ชุมชนสามารถดำเนินการได้เอง	- ปลุกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกับเยาวชนทรัพยากร	- ฟื้นฟูการบริหารจัดการน้ำในระบบเหมืองฝาย รวมถึงพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น การเลี้ยงผีขุนน้ำ เป็นต้น	- ใช้กลไกเครือข่ายลุ่มน้ำประสานงานเพื่อคลี่คลายปัญหาความขัดแย้ง - เชื่อมโยงการบริหารจัดการ	- ติดตามแผนผังเมืองจังหวัดและของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย - เชิญนายภชเทศบาลนคร	

เอกสารประกอบเวทีสาธารณะ	แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ วันที่ ๒๕-๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ณ ห้องภูมิระพี โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
-------------------------	---

	กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๓	กลุ่ม ๔	กลุ่ม ๕
	พื้นที่ต้นน้ำ	พื้นที่กลางน้ำ	พื้นที่ปลายน้ำ	ภาคเมือง	กลไกการบริหารจัดการน้ำ
	- ยกย่อง บุคคลที่มีคุณธรรม ของชาวบ้าน	- พื้นที่การดูแลรักษาป่าโดย องค์กรชุมชน	ทรัพยากร "ดิน น้ำ ป่า" มีการ ทำแผนแม่บท ที่ผสมผสาน องค์ความรู้ท้องถิ่น - จัดตั้งกองทุนสนับสนุนการ ดำเนินงานของแต่ละเครือข่าย	เชียงใหม่ รับข้อเสนอภาค ประชาชน	
> ข้อเสนอของ ภาคประชาชน ส่วนกลาง	- จัดทำข้อมูลความรู้ท้องถิ่น - เผยแพร่และสร้างการ ยอมรับในภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการบริหารจัดการ ทรัพยากร ดิน น้ำ ป่า - ผลักดันการจัดการป่าชุมชน ให้เข้มแข็ง เพื่อช่วยปกป้อง รักษาพื้นที่ป่าต้นน้ำ - สร้างชุมชนต้นแบบในการ จัดการบริหารจัดการ - เชื่อมโยงเครือข่ายองค์กร เหมืองฝาย		- ให้เข้าร่วมกิจกรรมโครงการ ธรรมยาดรา - ปลุกฝังแนวคิดกับเยาวชน คนรุ่นใหม่ - เปิดเวทีเชื่อมโยงเครือข่าย และร่วมบริหารจัดการลุ่มน้ำ ร่วมกัน - เผยแพร่ข้อมูลการวิจัยของ ชาวบ้านให้แพร่หลายมากขึ้น - ผลิตและแลกเปลี่ยนองค์ ความรู้ระหว่างเครือข่าย	- ประชาสัมพันธ์ สื่อสารข้อมูล ต่อสังคม - ให้มีเวทีจัดทำแผนแม่บท จัดการลุ่มน้ำแม่ปิง - ให้มีองค์กรใดองค์กรหนึ่ง รับเป็นเจ้าภาพ ติดตาม / ประสานงานกลุ่ม เช่น พอช.	
> ข้อเสนอของ องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น	- สนับสนุนองค์กรชาวบ้านใน การจัดการทรัพยากรท้องถิ่น	- ขุดลอกลำเหมืองช่วยระบาย น้ำช่วงน้ำหลาก - รณรงค์ ลดการทิ้งขยะ - ควบคุมการใช้สารเคมี ลด การตกค้างลงแหล่งน้ำ	- ขุดลอกลำน้ำ ลำเหมือง - ใช้กลไก อบท.สร้างความ เข้าใจร่วมกันของท้องถิ่น	- ออกเทศบัญญัติท้องถิ่นใน การบริหารจัดการน้ำ - การรื้อฟื้นความสัมพันธ์ แม่น้ำ – คนเมือง	

เอกสารประกอบเวทีสาธารณะ แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ
วันที่ ๒๕-๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ ห้องภูมิระพี โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

	กลุ่ม ๑ พื้นที่ต้นน้ำ	กลุ่ม ๒ พื้นที่กลางน้ำ	กลุ่ม ๓ พื้นที่ปลายน้ำ	กลุ่ม ๔ ภาคเมือง	กลุ่ม ๕ กลไกการบริหารจัดการน้ำ
> ข้อเสนอต่อ รัฐบาล / หน่วยงานราชการ	- ให้การรับรององค์กรเหมืองฝายของชาวบ้าน และสนับสนุนงบประมาณ - ให้การยอมรับความรู้และภูมิปัญญาการจัดการทรัพยากรของชาวบ้านท้องถิ่น - ให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากร - สร้างกลไกให้ประชาชนสามารถตรวจสอบโครงการพัฒนาต่างๆของภาครัฐได้ - เผยแพร่ข้อมูล โครงการต่างๆ ทั้งหมด	- ขยายความกว้างลำน้ำปิง - ออกมาตรการควบคุมการนำเข้าสารเคมีอันตราย - สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมทั้งคิดและตัดสินใจ - เปิดเผยข้อมูล โครงการพัฒนาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับน้ำแม่ปิงและลำน้ำสาขา - ยกเลิกโครงการรื้อฝาย(ทุกแห่ง) - มีมาตรการดำเนินการกับผู้บุกรุกลำน้ำ ลำเหมืองสาธารณะอย่างเข้มงวด - โครงการพัฒนาแหล่งน้ำใดๆ ต้องมีการศึกษาอย่างรอบด้าน และให้ชุมชนเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการศึกษา - ยุติการอ้างอิงกระแสพระราชดำริฯ ในการรื้อฝาย	- บริหารจัดการน้ำต้องให้ความสำคัญกับประชาชนในพื้นที่เป็นหลัก - เลือกใช้เทคโนโลยีการจัดการน้ำที่เหมาะสมและสอดคล้องกับแต่ละท้องถิ่น เช่น การใช้วัสดุที่หาได้ง่าย - การบริหารจัดการน้ำควรเป็นหน้าที่ของคนในพื้นที่ - ลดบทบาทภาครัฐลง โดยเฉพาะนโยบายที่กำกับมาจากรัฐส่วนกลาง	- แก้ไขปัญหาเรื่องการวางระบบผังเมือง โดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน / เพิ่มพื้นที่สีเขียว / พื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม / พื้นฟูระบบทางระบายน้ำธรรมชาติ / ทำพื้นที่รองรับน้ำ - ดำเนินการกับผู้บุกรุกที่ริมตลิ่ง / สืบสวน / แบ่งโซนจัดระเบียบ ใช้มาตรการทางกฎหมายและทางสังคม - ทบทวนโครงการพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวกับน้ำปิง - เสนอแผนการจัดการน้ำเป็นวาระของจังหวัดมีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน - ให้มีการจัดประสานงานเพื่อเป็นศูนย์ข่าวศูนย์ข้อมูล เผยแพร่ความรู้ระหว่างภาครัฐและประชาชน - ผลักดันให้มีการจัดการน้ำทั้งระบบ	- การเปิดให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา จะเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุด - ให้ส่วนราชการเปิดเผยข้อมูลให้ประชาชนได้รับรู้อย่างถูกต้องและครบถ้วน - โครงการต่างๆควรผ่านกระบวนการศึกษาที่น่าเชื่อถือตรวจสอบได้ มีการเผยแพร่ข้อมูลความรู้สู่ประชาชน ตลอดจนมีการทำสหวิทยาการพิจารณา

เอกสารประกอบเวทีสาธารณะ	แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ วันที่ ๒๕-๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ ห้องภูมิระพี โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
-------------------------	---

	กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๓	กลุ่ม ๔	กลุ่ม ๕
	พื้นที่ต้นน้ำ	พื้นที่กึ่งกลางน้ำ	พื้นที่ปลายน้ำ	ภาคเมือง	กลไกการบริหารจัดการน้ำ
				- ให้มีการศึกษาผลกระทบจากการขุดลอกแม่น้ำปิง และโครงการพัฒนาต่างๆในลำน้ำปิงและลำน้ำสาขา	
ข้อเสนอเกี่ยวกับกลไกการบริหารจัดการ	- สัดส่วนในการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนต้องเท่ากันกับภาคราชการ	- เพิ่มบทบาท หน้าที่ และอำนาจของคณะกรรมการลุ่มน้ำปิงตอนบน เพิ่มสัดส่วนของภาคประชาชนให้มากขึ้น - ให้มีตัวแทนชาวบ้านในกรรมการแก้ไขปัญหา น้ำปิงทุกระดับ	- ให้มีคณะกรรมการ ทำหน้าที่เชื่อมประสาน และมีกระบวนการทำงานอย่างต่อเนื่อง - ใช้กลไกการทำงานของรัฐมาเกื้อหนุนเครือข่ายภาคประชาชน	- เพิ่มสัดส่วนของคณะกรรมการที่ภาคประชาชนคัดสรรเข้ามามากขึ้น	- เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในคณะกรรมการชุดต่างๆตั้งแต่เริ่มต้น โดยมีสัดส่วนใกล้เคียงกับราชการ - ให้มีการตั้งคณะกรรมการระดับนโยบาย โดยมีรองนายกรัฐมนตรี ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม เป็นประธาน เพื่อพิจารณาและทบทวนโครงการพัฒนาต่างๆ ในลุ่มน้ำแม่ปิง โดยมีองค์ประกอบ 3 ฝ่ายในสัดส่วนที่เท่ากัน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคนักวิชาการ และภาคประชาชน

หมายเหตุ

แม้ว่าจะมีการระดมความเห็นและข้อเสนอในระดับกลุ่มย่อยโดยแบ่งตามสภาพพื้นที่ แต่พบว่าในแต่ละกลุ่มพื้นที่ยังคงมีสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะที่แตกต่างหลากหลาย ดังนั้นข้อสรุปจากเวทีวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ.2550 นี้ จึงยังเป็นแค่เพียงข้อสรุปเบื้องต้นซึ่งไม่อาจสามารถใช้เป็นบรรทัดฐานในการกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาที่สมบูรณ์ได้ จนกว่าจะมีกระบวนการศึกษาเพื่อเจาะลึกในระดับรายพื้นที่ รวมถึงต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบต่อข้อเสนอบางประการที่อาจส่งผลให้เกิดปัญหาความขัดแย้งตามมา

เอกสารประกอบเวทีสาธารณะ	แนวทางการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารจัดการแม่น้ำปิงทั้งระบบอย่างบูรณาการ วันที่ ๒๕-๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ ห้องภูมิระพี โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
-------------------------	--

(ร่าง)

โครงสร้างคณะกรรมการระดับนโยบายในการบริหารจัดการทรัพยากรลุ่มน้ำแม่ปิง (แอ่งเชียงใหม่-ลำพูน) เพื่อแก้ไขปัญหาภาวะน้ำท่วมน้ำแล้งอย่างยั่งยืน

รองนายกรัฐมนตรีไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม
(ประธานคณะกรรมการ)

ตัวแทนภาครัฐ	ตัวแทนผู้เชี่ยวชาญ	ตัวแทนภาคประชาชน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	ผู้เชี่ยวชาญด้านวิศวกรรม	ตัวแทนชาวบ้านในพื้นที่ต้นน้ำ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย	ผู้เชี่ยวชาญด้านนิเวศวิทยาและสิ่งแวดล้อม	ตัวแทนชาวบ้านในพื้นที่กลางน้ำ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม	ผู้เชี่ยวชาญด้านผังเมือง	ตัวแทนชาวบ้านในพื้นที่ปลายน้ำ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยา-มานุษยวิทยา	ตัวแทนชาวบ้านในเขตเมือง
ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่	ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรมท้องถิ่น	ผู้ทรงคุณวุฒิ
ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน	ฯลฯ	ตัวแทนเครือข่ายองค์กรภาคประชาชนจังหวัดเชียงใหม่-ลำพูน
สำนักงานประมาณ		ตัวแทนจากองค์กรพัฒนาเอกชน

อำนาจ บทบาท หน้าที่

๑. ร่วมพิจารณาแนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการลุ่มน้ำแม่ปิง ทั้งจากหน่วยงานภาครัฐและข้อเสนอของภาคประชาชน
๒. โครงการหรือแนวทางการแก้ปัญหาใดที่เห็นชอบร่วมกันให้พิจารณาดำเนินการต่อไปได้
๓. หากโครงการใดมีความเห็นแตกต่าง ขอให้สั่งระงับการดำเนินโครงการไว้ก่อน และให้มีการตั้งคณะกรรมการ หรือคณะผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันการศึกษาที่เป็นที่ยอมรับ มาทำการศึกษาเพื่อให้ได้ข้อมูลความรู้ประกอบการตัดสินใจ
๔. ให้มีกระบวนการเผยแพร่ความรู้ ข้อมูลการศึกษา โครงการหรือแผนงานต่างๆ อย่างละเอียดและรอบด้านต่อสาธารณะ รวมถึงการทำประชาพิจารณ์

กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ

ประโยชน์	ข้อจำกัด	ข้อเสนอแนะ
1. ไนท์ซาฟารี เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นหน้าเป็นตาของจังหวัดเชียงใหม่	- การบริหารงาน ผู้บริหารไม่ใช่ผู้บริหารมืออาชีพ - การบริการของพนักงาน ไม่เป็นที่ประทับใจของนักท่องเที่ยว พนักงานไม่ยิ้มแย้ม ขาดใจในการบริการ - ราคาที่พัก ค่าเข้าชม มีราคาแพง - กลุ่มธุรกิจนอกไนท์ซาฟารีไม่ได้รับการเชื่อมโยงแผนธุรกิจ	- ควรมีผู้บริหาร/คณะบริหารมืออาชีพเข้ามาบริหารงาน และผู้บริหารดังกล่าวต้องเป็นผู้ที่มีความเข้าใจในวิถีวัฒนธรรมล้านนา - จัดให้มีการทำบัตรสมาชิก (Member card) เพราะจะทำให้มีลูกค้าประจำมากขึ้น - การจัด EVENT ต่างๆ เช่น การแสดงสัตว์ - ขอความร่วมมือหน่วยงานต่างๆ ในการเข้าใช้ห้องประชุมสัมมนาของไนท์ซาฟารี - การวางแผนการตลาดเชื่อมโยงกับกิจกรรม ธุรกิจท่องเที่ยวอื่นๆ - การประชาสัมพันธ์สร้างกระแสการรับรู้ของประชาชนทั่วไป - ร้านอาหารที่บริหารภายในไนท์ซาฟารี ควรสะอาด บรรยากาศดี และมีจำนวนมากพอต่อการบริการนักท่องเที่ยว - ปรับค่าที่พัก ค่าเข้าชม ให้เหมาะสม สอดคล้องกับความสามารถในการจ่ายของประชาชนทั่วไป - ในช่วง Lowseason ลดราคาให้กับนักเรียน

ประโยชน์	ข้อจำกัด	ข้อเสนอแนะ
		นักศึกษา • เครื่องแบบของพนักงานควรใช้สีที่สดใส • พนักงานต้อนรับบริการด้วยความแจ่มใส ยิ้มแย้ม มีใจบริการ • จัดให้มีการอบรมภาษาต่างๆให้กับพนักงาน เช่น ภาษาญี่ปุ่น
2.กระเช้าลอยฟ้า • เกิดความสะดวกสบาย เป็นจุดขาย	• การลงทุนสูง • ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม • กระทบต่อความเชื่อของคนเชียงใหม่ เช่น การเดินขึ้นคอนสุมเทพ	• การศึกษารูปแบบ วิธีการที่เหมาะสมในการสร้างกระเช้าลอยฟ้า • การศึกษาผลกระทบ การถามความเห็นของประชาชน การทำประชาพิจารณ์ • ศึกษาผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นร่วมกัน
3. อุทยานช้าง	• ใช้บุคคลกรจำนวนมาก • ต้นทุนสูง โดยเฉพาะค่าอาหารช้าง • เป็นการแย่งลูกค้าของไนท์ซาฟารี • สถานที่ตั้งอุทยานไม่เหมาะสม	• ศึกษาผลดี ผลกระทบที่จะเกิดขึ้น • ไม่ควรตั้งเป็นอุทยานช้างเดี่ยวๆ แต่ควรเชื่อมโยงกับไนท์ซาฟารี และการท่องเที่ยวต่างๆ

การพัฒนาการท่องเที่ยวของเชียงใหม่ทั้งหมด

กลุ่ม 2 กลุ่มวิชาการ

ประโยชน์	ประเด็นข้อจำกัด	ข้อเสนอแนะ
● ในทศวรรษสร้างความสำเร็จในการทำสวนสัตว์ ทำให้คนทุกเพศทุกวัยเข้าชมได้ ● ประสบความสำเร็จในด้านการประชาสัมพันธ์ ● สร้างมูลค่าให้เกิดขึ้นได้ในการท่องเที่ยว ● ควรใช้ประโยชน์จากในทศวรรษซึ่งสร้างขึ้นมาแล้วให้ได้มากที่สุด ● การจัดการน้ำเป็นการทำ buffer zone	<u>ในทศวรรษ</u> ● ไม่แน่ใจในอนาคตของการจัดการต่อไปในรูปของบริษัท เป็นธุรกิจแล้วจะอยู่ในภาครัฐได้อย่างไร ● ตอนสร้างมีการบอกว่าไม่คุ้มทุนในเชิงเศรษฐศาสตร์ เพราะคนอยู่เชียงใหม่แค่คนเดียว แต่ในทางปฏิบัติรัฐต้องอุ้มชูในโครงการที่ไม่คุ้มทุนหรือไม่ เป็นการทำจุดขายของเชียงใหม่ที่ผิด เป็นจุดขายที่ไม่ได้มาจากรากเหง้าของเชียงใหม่ ดังนั้นต้องดูความเป็นไปได้ของกิจกรรมนี้ (ตัวคนกับแนวคิดไม่สอดคล้องกัน) การดึงกิจกรรมอื่นมารวมกับไนท์ จะทำให้ความเสียหายลุกลามไปกันใหญ่ ถึงตอนนี้เป็นการทำเพื่อความอยู่รอด แล้วต้องอุ้มชูต่อหรือไม่ ● การดูแลสัตว์ (animal welfare) ไม่สอดคล้องกับแนวคิด การทำโครงการ ยังมีการจัดการที่ไม่ดี สัตว์ต่างๆ ที่นำมาเลี้ยงโชว์ กลายเป็นจุดอ่อน ● การใช้ทรัพยากรน้ำมีปัญหา ไม่ชัด เพราะตัวเลขสับสนไปหมด บอกว่า 1 วันใช้ 1300 ลบ.เมตรต่อวัน แต่กิจกรรมเยอะ น้ำน้ำมาจากไหน มีการขนมาจากที่อื่น และการขุดน้ำได้ดินกระทบต่อน้ำใต้ดิน ● เหตุผลกับวิธีคิดยังจม ไม่ยกระดับไปสู่การพัฒนาระดับภาค ดังนั้น	● ต้องมีความชัดในเรื่องจุดขายเชิงอัตลักษณ์ในเชิงธุรกิจ ● ต้องสร้างองค์ความรู้ในด้านศิลปวัฒนธรรมของผู้ไปเที่ยว ● ควรยอมรับว่ามันมีความผิดพลาด และหาทางแก้ไข และนำบทเรียนไปพัฒนาที่อื่น ● การมีส่วนนก คอยสุเทพมีนกมากอยู่แล้ว ควรดูในธรรมชาติไม่ควรจะจับมาขังในสวนนก และเป็นนกต่างประเทศ ● ควรพัฒนาเส้นทางดูนกในอุทยานแห่งชาติสุเทพ ดีกว่าที่จะมาจับขัง ถ้ามีนกต่างถิ่นและเป็นจุดดูนกที่สมบูรณ์ และหากมีการระบาดของโรค จะเกิดปัญหาลุกลาม

กลุ่ม 2 กลุ่มวิชาการ

ประโยชน์	ประเด็นข้อจำกัด	ข้อเสนอแนะ
	ควรหาแนวทางที่จะทำให้ดีขึ้นอย่างไร ● โครงการไนท์ ได้พ่วงโครงการอื่นเข้ามาเพื่อให้อยู่รอด ให้มีนักท่องเที่ยวมากขึ้น แต่ไม่มีเหตุผลอื่นรองรับ ในขณะที่ชาวเชียงใหม่ต่อต้าน และไม่มีตัวชี้วัดชัดเจนว่าจะอยู่รอดได้จริงหรือไม่ <u>อุทยานช้าง</u> ● การสร้างเมืองช้างแล้วบอกว่ามันเป็นอารยธรรม เป็นแนวคิดที่ผิด ● การใช้พื้นที่เป็นกลุ่มน้ำขึ้นหนึ่งเอ ทำไมต้องใช้พื้นที่ที่ดีที่สุด สามารถใช้พื้นที่อื่นได้ที่สามารถสร้างมูลค่าได้ ถ้าทำอย่างนี้ก็จะเป็นอย่างใช้พื้นที่อื่นทำตามได้ ● ตอนประชาสัมพันธุ์ครั้งแรกว่ามีช้าง 200 ตัว แต่ปัจจุบันเหลือ 25 ตัว แต่ยังมีพื้นที่เท่าเดิม ● มีปางช้างที่ล้าปางแล้ว ถ้าโครงการนี้ขึ้น ภาคเอกชนจะอยู่อย่างไร และจะเป็นการกระจุกการท่องเที่ยวไว้ ควรไปสร้างความเข้มแข็งที่มีอยู่เดิม ● เกิดการไม่ชัดเจนปะปนกันของอุทยานช้างและไนท์ ที่จะทำสวนสัตว์เหมือนกัน <u>กระเช้าลอยฟ้า</u> ● เป็นการถมงบประมาณทำโครงการเพื่อให้การพัฒนาพื้นที่พิเศษ	

กลุ่ม 2 กลุ่มวิชาการ

ประโยชน์	ประเด็นข้อจำกัด	ข้อเสนอแนะ
	อยู่รอด คือคนมาอยู่เชียงใหม่มากขึ้น ไม่ใช่เฉพาะปริมาณงานขึ้น กระเช้าจะทำหน้าที่รวบรวมเมนูการท่องเที่ยวไว้ด้วยกัน พื้นที่ที่จะทำเป็นเขตรักษาพันธุ์ และประเทศอยู่เขตร้อน อาจเป็นข้อจำกัดของด้านภูมิประเทศ และทำให้โครงการ ไม่นั่นคง	

แนวคิดต่อการพัฒนาพื้นที่

- สร้างเส้นทางศึกษาธรรมชาติ
- คอนเซ็ปต์ที่จะสร้างต้องการให้เป็นสวนสนุก หรือการอนุรักษ์ แนวคิดที่จะทำผสมกันแบบนี้เป็นแนวคิดที่ผิด เพราะมีความขัดแย้งกัน
- ขาดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน และเหตุผลที่รอบคอบ ทำให้เห็นภาพไม่ชัด ดังนั้นควรคิดใหม่ให้ชัดเจน
- การจัดแพคเกจทัวร์ลักษณะนี้ จะทำให้เสียเวลาและเสียเงินเยอะขึ้น นักท่องเที่ยวอาจไม่มา เพราะต้นทุนที่ต้องเก็บจากนักท่องเที่ยวสูงมากขึ้น ดังนั้นบริษัททัวร์ อาจไม่ลงทุน เป็นผลกระทบทางการตลาด
- การพัฒนาพื้นที่ต้องมีแผนแม่บทที่สอดคล้องกับพื้นที่ และใครจะมาทำก็ได้ ทำตามแผนแม่บท โดยรัฐเป็นผู้สนับสนุน
- สิ่งที่เกิดขึ้น โดยธรรมชาติจะมีความยั่งยืนมากกว่า

ประเด็นต่อ อพท.

- การทำโครงการต้องคำนึงให้รอบด้านลุ่มลึก เกี่ยวกับความสอดคล้องของวิถีชีวิตชุมชน และเอกลักษณ์ของพื้นที่ เคารพความหลากหลายของพื้นที่ หากคิดไม่รอบคอบจะทำให้ไปปลูกฝังความโลภ การแสวงหาการบริโภคและการสะสมวัตถุ เชิงพาณิชย์ คนจะไหลมาในพื้นที่ ทั้งสิ่งปฏิกูล

- วิธีคิดพื้นฐานการสร้างความยั่งยืน ต้องมีความชัดเจนว่ามีความยั่งยืนบนเศรษฐกิจ หรือการทำลาย หรือการคงอยู่ของวิธีดั้งเดิม ซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการทำต่อไป
- ต้องชวนให้คนคิดไปให้ไกลว่าการยุบ หรือ ไม่ยุบ อพท. แต่ต้องมองเห็นถึงเหตุผลที่มาที่ไปของการกระทำ และหาทางเลือกอื่นที่จะทำร่วมกัน
- กระแสการพัฒนาที่เข้ามา ไม่สามารถจะหยุดยั้งได้ แต่ก็ไม่ใช่จะทำตามกระแสทั้งหมด ต้องหาทางพัฒนาพื้นที่ให้กลมกลืนกับของเดิม
- ท้องถิ่นมีความหลากหลาย การพัฒนาจากจากต่างประเทศเข้ามา และผูกติดกับการจัดการรวมศูนย์

ข้อเสนอแนะต่อ อพท. ในช่วง 4-5 เดือน

- ทบทวน ปรับลดบทบาทให้น้อยลง และนำองค์ความรู้ที่ดีไปใช้ในพื้นที่อื่น เป็นองค์กรที่สร้างการตื่นรู้ด้านการจัดการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม
- ยุติการดำเนินโครงการอีก 2 โครงการที่ยังไม่เกิด (โครงการช้าง กับ กระเช้า) เตะ วง สลายวัน
- ปรับเปลี่ยนโครงการที่กำลังจะเกิดขึ้น หรือหาทางเลือกอื่น
- ให้มีชุมชนท้องถิ่นเป็นส่วนประกอบของคณะทำงาน คณะกรรมการ โครงการ (สร้างตัวตนของท้องถิ่นขึ้นมาก่อนที่โครงการจะลงมา)
- สร้างกรอบการทำงานให้ชัด
- การเป็นองค์การมหาชนจะทำให้ อพท. มีกรอบของประชาชนล้อมอยู่ ซึ่งต่างจากการเป็นรัฐวิสาหกิจ